

Sygn. akt III CSK 159/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku M.C i W.C.
przy uczestnictwie Gminy Miejskiej K.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej Gminy Miejskiej K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 19 listopada 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek wnioskodawców o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o zasiedzenie na skutek apelacji wnioskodawców M.C i W.C. zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego [...] w K. z dnia 6 października 2017 r.

Skargę kasacyjną wniosła uczestniczka Gmina Miejska K., wskazując na istnienie potrzeby wykładni art. 339 k.c. w związku z art. 6 k.c. i art. 172 § 1 i § 2 k.c. w związku z art. 336 w związku z art. 140 oraz art. 233 k.c. Ponadto wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące posiadania samoistnego i zależnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze jednoznacznie przesądzono, że samoistny posiadacz nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste może nabyć jej własność przez zasiedzenie (np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016 r., III CZP 57/16, OSNC 2017, nr 5, poz. 51, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2017 r., III CZP 49/16, OSNC-ZD 2018, nr 3, poz. 40, oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2017 r., I CSK 299/15, nie publ., i z dnia 18 października 2018 r., IV CSK 361/17, nie publ.). Tym bardziej zatem możliwe jest nabycie przez zasiedzenie nieruchomości niebędącej przedmiotem użytkowania wieczystego, choćby leżała w zespole lub w bezpośredniej styczności z nieruchomością takim użytkowaniem objętą.

Nie ma zatem sugerowanego w skardze problemu prawnego, a co najwyżej mogą powstać – dotyczące konkretnych okoliczności sprawy – problemy faktyczne lub dotyczące ustaleń. Leżą one jednak w zakresie kompetencji sądów powszechnych (sądów *meriti*). Ustalenia Sądu Okręgowego są jednoznaczne, przekonująco przedstawione i odniesione do konkretnych dowodów. Skarga, zmierza w istocie do rewizji tych ustaleń, co jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., nie znajdując podstaw do odstąpienia od zasady wyrażonej w tym przepisie.

aj